

Η βίωση της βασιλείας του Θεού εδώ και στον ουρανό.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Όσιος Εφραίμ ο Σύρος.

Για δύο λόγους δίνεται το χάρισμα της αποκάλυψης και της βίωσης της καινής κτίσης του Θεού. Άλλοτε δίνεται από τη χάρη του Θεού για τη θερμότητα της πίστης μας, και άλλοτε έρχεται ως καρπός της εργασίας των εντολών και της καθαρότητας της καρδιάς. Στην πρώτη περίπτωση είναι οι μακάριοι Απόστολοι, οι οποίοι αξιώθηκαν να δουν την αποκάλυψη του Θεού, όχι γιατί καθάρισαν το νου τους με την εργασία των εντολών, αλλά γιατί είχαν θερμή πίστη. Διότι πίστεψαν στο Χριστό με απλότητα και Τον ακολούθησαν χωρίς δισταγμό, με φλογερή καρδιά. Και όταν τελείωσε ο Χριστός το προσκυνητό έργο της θείας οικονομίας Του, έστειλε σ' αυτούς το Παράκλητο Πνεύμα, και τότε τους καθάρισε, και έκαμε το νου τους τέλειο, και νέκρωσε πραγματικά μέσα τους τον παλιό άνθρωπο των παθών, και τους έδωσε με τη θεϊκή ενέργεια την αιώνια ζωή και τους μετέβαλε σε καινό άνθρωπο του Πνεύματος, και αυτοί δέχθηκαν με τρόπο αισθητό και τα δύο, τη νέκρωση και τη ζωοποίηση.

Με όμοιο τρόπο και ο μακάριος Παύλος ανακαινίσθηκε μυστικά και, έτσι, δέχθηκε την αποκάλυψη των μυστηρίων του Θεού. Όμως δεν είχε επαναπαυθεί σ' αυτό. Δέχθηκε βέβαια εν ενεργεία τη χάρη και τη δωρεά της αποκάλυψης του Θεού, αλλά σ' όλη του τη ζωή βιάδιζε τον τραχύ αποστολικό δρόμο της θυσίας, για να ανταποκριθεί κατά το δυνατό στη χάρη που αξιώθηκε, από τότε που συνομίλησε μαζί του ο Κύριος σαν να 'ταν οικείος Του και τον έστειλε στη Δαμασκό. (389-90)

* * *

Ο Σωτήρας και Κύριός μας, όταν μιλούσε για «πολλές μονές», εννοούσε τα διάφορα πνευματικά επίπεδα των ανθρώπων που ζουν στο χώρο της ανάπαυσης του Θεού, δηλαδή τις διακρίσεις και τις διαφορές των πνευματικών χαρισμάτων, στα οποία εντρυφούν ανάλογα με την πνευματική τους κατάσταση. Γιατί ο Κύριος δεν εννοούσε, λέγοντας «πολλές μονές», διάφορους τόπους, αλλά διάφορες τάξεις χαρισμάτων. Όπως γίνεται με τον αισθητό ήλιο, που ο καθένας μας τον χαίρεται και τον απολαμβάνει ανάλογα με την καθαρότητα και τη δύναμη των οφθαλμών του.

Προσέξτε τι γίνεται με το λυχνάρι μέσα σ' ένα σπίτι. Ενώ το λυχνάρι είναι ένα, το φως του, χωρίς να μοιράζεται σε δυνατό και αδύνατο, δεν έχει σε όλα τα σημεία την ίδια δύναμη. Έτσι και στο μέλλοντα αιώνα, όλοι οι δίκαιοι κατοικούν στον ίδιο και αδιαίρετο χώρο, και ο καθένας, ανάλογα με την πνευματική του κατάσταση, φωτίζεται από τον ένα νοητό Ήλιο, το Χριστό· και απολαμβάνει την ευφροσύνη, ενώ ζει με τους άλλους στον ίδιο αέρα, στον ίδιο τόπο, στο ίδιο κάθισμα, και βλέπει τα ίδια πράγματα και σχήματα. Και δε σκέφτεται την οπτική δύναμη του πλαϊνού του, ούτε του ανώτερου, ούτε του κατώτερου· γιατί βλέποντας την ανώτερη χάρη του διπλανού του, συνειδητοποιεί το δικό του υστέρημα, και αυτό τον κάνει να λυπάται και να αδημονεί.

Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει εκεί, όπου δεν υπάρχει ούτε λύπη ούτε στεναγμός. Εκεί ο καθένας ευφραίνεται μέσα στην ψυχή του ανάλογα με τη χάρη της πνευματικής του κατάστασης. Ωστόσο, η θεωρία των μυστηρίων του Θεού είναι μία, και η χαρά που νιώθουν όλοι είναι ίδια, γιατί λείπει η σύγκριση. Άλλη κατάσταση, εκτός από τις δύο αυτές, δεν υπάρχει ανάμεσά τους. Η μία είναι η βασιλεία των ουρανών, και η άλλη η κόλαση. (224-5).

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 75.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευΐ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770, Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>